

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a JUDr. Petra Černého, Ph.D., v právní věci **žalobce: M. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem v Praze 4, ul. Na Zlatnici č. p. 301/2, PSČ 140 00, proti **žalovanému: Magistrátu města Teplice, finančnímu odboru**, se sídlem v Teplicích, nám. Svobody č. p. 2, PSČ 415 95, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. FOP/13787/Ury, č. j. MgMT/121289/2014,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného Magistrátu města Teplice, finančního odboru, ze dne 23. 10. 2014, sp. zn. FOP/13787/Ury, č. j. MgMT/121289/2014, jímž byla jako nedůvodná zamítnuta jeho námitka proti exekučnímu příkazu vydanému Magistrátem města Teplice, finančním odborem, dne 24. 9. 2014 pod sp. zn. FOP/13787, 14587/Exe/Ury, č. j. MgMT/108418/2014/Ury (dále jen „exekuční příkaz“), kterým byla proti žalobci nařízena daňová exekuce přikázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb odepsáním peněžních prostředků ve výši 8.000,-Kč z účtu žalobce č. 220972012/0300, vedeného u Československé obchodní banky, a. s., na základě exekučních titulů: jednak za 1. rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. MgMT-SČ 102247/PŘ/3981/2013/Ku, č. j. dokumentu MgMT/014038/2014 (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), které nabylo právní moci dne 8. 3. 2014 a stalo se vykonatelným dne 8. 4. 2014 (pozn. soudu – dotčený správní orgán sice jako datum právní moci uváděl 28. 7. 2014 a datum vykonatelnosti 28. 8. 2014, jedná se však o chybný údaj, k němuž se soud vyjádří níže); a jednak za 2. rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení

přestupků, ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. MgMT-SČ 049005/PŘ/1931/2014/Ši, č. j. dokumentu MgMT/083421/2014, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2014 a stalo se vykonatelným dne 19. 9. 2014 (pozn. soudu – vůči tomuto rozhodnutí žalobce nesměřoval žádné žalobní námitky).

Žalobce v žalobě uvedl, že exekuční příkaz vydaný Magistrátem města Teplice, finančním odborem, je nezákonný, neboť rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci až dne 3. 10. 2014, kdy došlo k jeho doručení zmocněnci žalobce pro správní řízení. Ten v odporu ze dne 9. 12. 2013 adresovanému Magistrátu města Teplice, i v následném podání ze dne 19. 5. 2014 adresovanému Krajskému úřadu Ústeckého kraje, jakožto odvolacímu orgánu, určil pro doručování elektronickou adresu „X“. Na uvedený e-mail mu však správní orgány nedoručovaly, namísto toho dovodily doručení fikcí na adrese jeho trvalého pobytu. Zmocněnec žalobce se tak o rozhodnutí o přestupku nemohl dozvědět, což následně způsobilo, že rozhodnutí *de iure* nenabylo ani právní moci, ani se nestalo vykonatelným.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného, včetně exekučního příkazu, jako nezákonná zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu projednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že žalobcem zmiňovanou elektronickou adresu pro doručování nelze akceptovat, neboť nebylo prokázáno, že by k ní zmocněnec žalobce disponoval zaručeným elektronickým podpisem. Navíc tuto adresu sdělil zmocněnec až dne 19. 5. 2014, tedy po právní moci rozhodnutí o přestupku. V době vydání exekučního příkazu tak dle žalovaného existovaly pravomocné a vykonatelné exekuční tituly.

Na základě uvedeného žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť právní zástupce žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků (dále jen „orgán projednávání přestupků“), vedeného pod sp.zn. MgMT-SČ 102247/PŘ/3981/2013/Ku soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 10. 12. 2013 byl orgánu projednávání přestupků doručen odpor žalobce učiněný prostřednictvím jeho zmocněnce, pana P. K., bytem „X“, proti příkazu o uložení pokuty za přestupek ze dne 22. 11. 2013. V uvedeném podání požádal zmocněnec žalobce současně o doručování písemností na elektronickou adresu „X“. Orgán projednávání přestupků žádosti zmocněnce vyhověl, další

písemnosti v řízení (výzvu k doplnění plné moci podepsané elektronickým či vlastnoručním podpisem ze dne 19. 12. 2013 či předvolání k ústnímu jednání ze dne 2. 1. 2014) proto doručoval elektronicky, a to na adresu „X“. Protože adresát přijetí jmenovaných písemností zákonem předpokládaným způsobem nepotvrdil, orgán projednávání přestupků druhou z nich následně zasílal i na adresy trvalého pobytu žalobce a jeho zmocněnce. Jmenovaní si však zásilku v zákonné úložní době 10 dnů u provozovatele poštovních služeb nevyzvedli, a proto došlo k jejímu vrácení zpět odesílateli. Rozhodnutím ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. MgMT-SČ 102247/PŘ/3981/2013/Ku, č. j. dokumentu MgMT/014038/2014, byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, za které mu byla uložena pokuta v částce 4.000,-Kč a stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení v částce 1.000,-Kč do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Předmětnou písemnost zasílal orgán projednávání přestupků již toliko prostřednictvím pošty – zásilka byla doručována zmocněnci žalobce (a současně i žalobci) na adresu jeho trvalého pobytu. Dne 10. 2. 2014 došlo k jejímu uložení u provozovatele poštovních služeb, kde byla připravena k vyzvednutí. Zmocněnec si ji ale ve lhůtě nevyzvedl, a proto byla dne 24. 2. 2014 vrácena zpět orgánu projednávání přestupků. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 23. 4. 2014 prostřednictvím svého zástupce odvolání, o němž rozhodl Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), rozhodnutím ze dne 10. 7. 2014, č. j. 2053/DS/2014, JID: 99378/2014/KUUK/Bre, tak, že jej jako opožděné zamítl. Písemnost byla opětovně doručována zmocněnci žalobce (a současně i žalobci) na adresu jeho trvalého pobytu. Dne 17. 7. 2014 došlo k jejímu uložení u provozovatele poštovních služeb, kde byla připravena k vyzvednutí. Protože si ji ale zmocněnec v úložní lhůtě nevyzvedl, došlo k jejímu vrácení dne 29. 7. 2014 zpět odvolacímu orgánu. Dne 3. 10. 2014 nahlédl do správního spisu nový zmocněnec žalobce, pan Ing. M. J. Závěrem soud doplňuje, že účastníky zmiňovaná listina ze dne 19. 5. 2014 součástí správního spisu není, nicméně tato skutečnost nebránila posouzení jednotlivých žalobních námitek.

Soud dále posuzoval správní spis Magistrátu města Teplice, finančního odboru, a žalovaného, z něhož zjistil tyto podstatné skutečnosti. Exekucním příkazem ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. FOP/13787, 14587/Exe/Ury, č. j. MgMT/108418/2014/Ury, byla na základě rozhodnutí o přestupku Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 4. 2. 2014, sp. zn. MgMT-SČ 102247/PŘ/3981/2013/Ku, č. j. dokumentu MgMT/014038/2014, které mělo nabytí právní moci dne 28. 7. 2014 a stát se vykonatelným dne 28. 8. 2014, a dále rozhodnutí Magistrátu města Teplice, odboru správních činností – oddělení přestupků, ze dne 17. 7. 2014, sp. zn. MgMT-SČ 049005/PŘ/1931/2014/Ši, č. j. dokumentu MgMT/083421/2014, které nabylo právní moci dne 19. 8. 2014 a stalo se vykonatelným dne 19. 9. 2014, proti žalobci nařízena daňová exekuce příkázáním pohledávky z účtu poskytovatele platebních služeb odepsáním peněžních prostředků ve výši 8.000,-Kč z účtu žalobce č. „X“, vedeného u Československé obchodní banky, a. s. Proti exekucnímu příkazu podal žalobce dne 9. 10. 2014 námitku, o níž rozhodl žalovaný dne 23. 10. 2014 napadeným rozhodnutím tak, že ji zamítl.

Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že množství námitek, které lze v soudním řízení správním při přezkumu daňové exekuce uplatnit, je omezené. Samotné exekucní řízení totiž není pokračováním řízení nalézacího ani duplicitním nalézacím řízením, proto se v něm nelze zabývat skutečnostmi, které nastaly před vydáním exekucního titulu (zde rozhodnutí o vyslovení viny za přestupek a uložení pokuty), nýbrž lze zkoumat pouze okolnosti vážící se k samotné exekuci. Pro provádění daňové exekuce je proto toliko rozhodné, zda byly v dané věci splněny zákonné podmínky stanovené zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), tedy existence

vykonatelného exekučního titulu, splatné daňové pohledávky, jež nebyla povinným dobrovolně uhrazena, a vydání exekučního příkazu za účelem vymožení tohoto vykonatelného daňového nedoplatku některým ze způsobů stanovených v daňovém řádu. Obdobným rozsahem přezkumu je vázán i správní soud.

V dané věci žalobce namítal, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí o přestupku, které v důsledku uvedené skutečnosti nemohlo nabýt právní moci a stát se vykonatelným. Soud konstatuje, že se jedná o relevantní námitku, neboť pakliže by se ukázala oprávněnou, nebyly by splněny podmínky pro nařízení daňové exekuce. Soud tak zkoumal, zda při doručování písemností, zejména samotného rozhodnutí o přestupku, postupovaly správní orgány v souladu se zákonem.

Dle ust. § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „správní řád“), platí, že nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, správní orgán na požádání účastníka řízení doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Dle ust. § 19 odst. 8 věty druhé a třetí správního řádu platí, že v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě doručuje písemnost na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena. Provádí-li doručení sám správní orgán, mohou osoby doručení provádějící doručit i mimo územní obvod tohoto správního orgánu.

Dle ust. § 23 odst. 1, odst. 3 písm. b) správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží u obecního úřadu nebo v provozovně provozovatele poštovních služeb, pokud se doručuje jejich prostřednictvím.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty.

Problematikou doručování, a to zejména s přihlédnutím k zasílání písemností na účastníkem či jeho zástupcem zvolenou elektronickou adresu, se již krajský soud opakovaně zabýval, přičemž rozsáhlou judikaturu k uvedenému tématu věnoval i Nejvyšší správní soud. Ačkoliv to ani jeden z účastníků neučinil předmětem sporu, dle soudu je v právě přezkoumávané věci podstatné, jaký vliv mělo užití diakritických znamének ve zmocněncem zvolené e-mailové adrese na postup orgánu projednávání přestupků a odvolacího orgánu ve smyslu ust. § 19 odst. 3 a odst. 8 správního řádu. Nejprve však bylo nezbytné, aby se soud k otázce elektronického doručování vyjádřil v obecné rovině.

Jak v této souvislosti uvádí odborná literatura, správní orgán doručuje na adresu pro doručování či na elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, jestliže

o to účastník řízení požádá, zejména pokud to může přispět k urychlení řízení. Podmínkou ovšem je, aby to nevylučoval zákon nebo povaha věci. Správní orgán nemusí vždy vyhovět jakémukoli požadavku účastníka řízení ve věci adresy pro doručování, bude nicméně zvažovat, zda doručování na adresu, kterou účastník sdělil, nepovede k průtahům v řízení. Pokud ale doručování na adresu, kterou účastník v řízení sdělil, nevylučuje zákon ani povaha věci, a současně je-li zřejmé, že může přispět k urychlení řízení, měl by správní orgán požadavku účastníka řízení vyhovět, a to i s ohledem na zásadu veřejné správy jako služby uvedené v ust. § 4 odst. 1 správního řádu, který mimo jiné stanoví, že správní orgán má dotčeným osobám podle možností vycházet vstříc (srov. JEMELKA, L., PONĎELÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: *Správní řád. Komentář*. 5. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 108 – 124).

Jak vyplynulo ze správního spisu orgánu projednávání přestupků, jmenovaný správní orgán neúčelnost elektronického doručování na zmocněncem žalobce zvolenou adresu neshledal, když se dne 19. 12. 2013 pokusil do jeho e-mailové schránky zaslat výzvu k doplnění plné moci podepsané elektronickým či vlastnoručním podpisem a dne 2. 1. 2014 mu pak zasílal předvolání k ústnímu jednání. Protože však přijetí uvedených písemností nebylo ze strany zmocněnce potvrzeno, postupoval dále správní orgán I. stupně dle ust. § 19 odst. 8 věty třetí správního řádu a nadále doručoval prostřednictvím poštovních služeb, jako by zmocněnec o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Správní orgán I. stupně nicméně přehlédl, že e-mailová adresa „X“ zvolená zástupcem žalobce obsahuje diakritické znaménko v písmenu „á“, přičemž písemnost byla v důsledku tohoto přehlédnutí omylem doručována do nesprávné elektronické schránky „X“. Z uvedeného důvodu se soud musel zabývat posouzením, zda toto pochybení mohlo mít vliv na porušení procesních práv žalobce.

Obdobnou procesní situaci již soud řešil např. v řízeních vedených pod sp. zn. 42 A 19/2014, sp. zn. 42 A 22/2014, sp. zn. 42 A 29/2014, sp. zn. 75 A 19/2014, sp. zn. 78 A 20/2014, či vztaženo na skutkově stejný případ doručování v řízení vedeném pod sp. zn. 78 A 13/2014, a je mu tedy z jeho úřední činnosti známo, že žalobcem zvolený zmocněnec, pan P. K., stejně tak jako s ním spojený další častý zmocněnec přestupců, pan K. S., doručování často problematizují, když např. používají taktiku opakovaných změn elektronických adres či – jak je tomu v právě přezkoumávané věci – záměrně za účelem „zmatení“ správních orgánů požadují doručování na elektronické adresy obsahující diakritiku.

S ohledem na to tak soudu nezbylo než jako v obdobných případech odkázat na judikaturní závěry Nejvyššího správního soudu, který v tomto kontextu (srov. např. jeho rozsudek ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27, dostupný na www.nssoud.cz) opakovaně uvedl, že bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárky). Nejvyšší správní soud dále doplnil, že i pokud by správní orgán nedoručil své rozhodnutí na adresu obsahující diakritiku sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení, jednalo se o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel.

K tomu je třeba dále doplnit, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 27/2016 – 45 (dostupném na www.nssoud.cz), vyslovil rovněž myšlenku, že k institutu doručování je třeba přistupovat s „maximální mírou racionality“. Je to tedy především účastník řízení, kdo nese zodpovědnost za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a kdo musí akceptovat rozdíly, které jsou spojeny s jednotlivými druhy komunikačních prostředků (srov. v této souvislosti např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 55/2008 – 70, dostupný na www.nssoud.cz). Účastník řízení, který požádal o doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu,

musí dále dle dalšího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38 (dostupného na www.nssoud.cz), počítat s rizikem nedojití datových zpráv a musí být připraven přijímat případně i písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 správního řádu. Problematicnost doručování na elektronickou adresu pak ještě o to více prohlubuje situace, kdy účastník požádá o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN (pozn. soudu – Internationalized Domain Names, tedy adres s diakritickými znaménky), kde je riziko špatného přepisu o to vyšší – zvláště pak u účastníků, kde použitá adresa svádí k dojmům, že se jedná toliko o písařskou chybu a správně by měla být zapsána bez diakritiky. Kreativní účastník by navíc mohl dle Nejvyššího správního soudu použít i takovou elektronickou adresu, z níž není její správný zápis seznatelný ani při nejvyšší opatrnosti (srov. příklad zápisu „<http://www.google.cz>“ a „<http://www.google.cz>“, kde pouhým okem není patrné, že znak „o“ byl v případě první adresy napsán azbukou).

Z uvedeného proto dle názoru zdejšího soudu plyne, že nelze primárně orgánu projednávajícího přestupky vyčítat, pakliže s ohledem na v roce 2014 ještě nedostatečně rozšířené povědomí o možnosti založení elektronické adresy s diakritikou doručoval výzvu k doplnění plné moci a předvolání k ústnímu jednání na adresu „X“, místo správného „X“, zvláště byl-li pravděpodobně přesvědčen o tom, že se ze strany zmocněnce jednalo pouze o chybu v psaní. A to o to více pak za situace, kdy se diakritika v e-mailové adrese vyskytuje pouze v části za zavináčem, nikoliv rovněž ve slově „X“. Bez významu pak není ani skutečnost, že tento nesprávný pokus o doručení na mylnou adresu neskončil chybou, neboť i e-mailová schránka „X“ disponuje platnou registrací. Požadavek zmocněnce na zaslání na adresu s diakritikou proto nelze (i s ohledem na již shora zmíněné vědomí soudu o obdobných procesních taktikách jmenovaného v dalších přestupkových řízeních) označit jinak než za zcela účelový a sloužící toliko k umělému vytvoření vady v doručování.

Přestože tedy orgán projednávající přestupky zasílal písemnosti na nesprávnou adresu, nelze jeho vadný postup označit za natolik zásadní, aby bylo nutno konstatovat, že v důsledku nesprávného doručování exekuční tituly nenabýly právní moci, pakliže ze správního spisu současně vyplynulo, že dané listiny byly zmocněnci žalobce doručovány i na adresu jeho trvalého pobytu. Tím správní orgán projednávající přestupky splnil svou povinnost vyžadovanou shora citovanými ustanoveními § 19 odst. 8, § 20 odst. 1 správního řádu a především ust. § 34 odst. 2 věty první správního řádu, dle něhož se s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují písemnosti pouze zástupci. V tomto smyslu je pak závěrem nutné zmínit i to, že s ohledem na nemožnost elektronického zaslání nebyl orgán projednávání přestupků (a následně ani odvolací orgán) v případě dalších listin – tedy včetně pro věc zásadního rozhodnutí o přestupku – povinen dle ust. § 19 odst. 8 správního řádu nadále doručovat zmocněnci žalobce e-mailem, ale naopak mohl postupovat tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal, tedy zejména prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

Pokud si proto zmocněnec poštou doručované zásilky na trvalé adrese nevyzvedával a k jejich doručení došlo až prostřednictvím tzv. fikce ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu (a to přesto, že měl jmenovaný dle již shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016 – 38, s rizikem nedojití datových zpráv počítat a být případně připraven přijímat i písemnosti doručované jiným způsobem), jde k jeho tíži, že se s nimi případně fakticky neseznámil. Doručení rozhodnutí o přestupku, bylo tedy učiněno v souladu se zákonnou úpravou, a vzhledem k uvedenému má soud námitku týkající se doručování, včetně navázaných tvrzených porušení dalších procesních práv účastníka, za nedůvodnou.

Z uvedeného pak plynou zásadní skutečnosti i pro řízení o daňové exekuci, jež je primárním předmětem soudního přezkumu v dané věci. Rozhodnutí o přestupku zasílané na trvalou adresu zmocněnce žalobce bylo jmenovanému uloženo u provozovatele poštovních služeb a připraveno k vyzvednutí dne 10. 2. 2014. K jeho doručení fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu tedy došlo dne 20. 2. 2014 a po marném uplynutí lhůty 15 dní k podání odvolání nabylo právní moci dne 8. 3. 2014. Vykonatelnost rozhodnutí pak s ohledem na stanovení povinnosti uhradit stanovenou pokutu, včetně nákladů správního řízení, do 30 dnů od nabytí právní moci, nastala dne 8. 4. 2014. Žalobce sice dne 23. 4. 2014 podal proti rozhodnutí o přestupku odvolání, to však bylo dne 10. 7. 2014 Krajským úřadem Ústeckého kraje, odborem dopravy a silničního hospodářství, pro opožděnost zamítnuto. V tomto smyslu tedy musí soud opravit Magistrát města Teplice, finanční odbor, jenž v exekučním příkazu vztahoval datum právní moci a vykonatelnosti až k rozhodnutí odvolacího orgánu. V případě zamítnutí odvolání pro opožděnost se totiž ve vztahu k právní moci a vykonatelnosti má za to, jako by nebylo nikdy podáno.

Nesprávný údaj o datu právní moci, resp. vykonatelnosti však nemá na zákonnost exekučního příkazu vliv, podstatné je, že k jeho vydání dne 24. 9. 2014 došlo až poté, co se rozporovaný exekuční titul stal vykonatelným. Lze tudíž uzavřít, že k nařízení daňové exekuce došlo ze strany Magistrátu města Teplice, finančního odboru, v souladu s požadavky stanovenými pro daňovou exekuci v daňovém řádu, přičemž oporu v zákoně má i následné odůvodnění napadeného rozhodnutí o námitce ze strany žalovaného.

Na základě uvedených skutečností proto soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem rozsudku ad I. ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly a navíc je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 21. listopadu 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
G. Z.